

MICHAEL
CONNELLY

ŽELEZNÝ
STROM

ŽELEZNÝ STROM

Michael Connelly

ŽELEZNÝ
STROM

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2026 by Hieronymus, Inc.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026
Translation © Patrick Frank 2026

Cover photograph by Ben Velazquez/ Adobe Stock (Avalon,
Catalina Island) & AGCuesta/ Adobe Stock (airplane)

ISBN 978-80-556-7750-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Všetkým strateným anjelom tam kdesi...

PRVÁ ČASŤ

Lesík

1

Stilwell lietadlo počul, no nevidel. Mesiac aj hviezdy boli za mrakmi a stroj, čo krúžil nad ostrovom, mal určite vypnuté svetlá. Vysielačka zachrčala a ozval sa z nej Quigleyho hlas.

„Počujete to, veliteľ?“

Zdvihol si ju k ústam a prepol na vysielanie.

„Počujem,“ odpovedal. „Ostaňte na pozícii. Budte pripravení.“

Prestal kontrolovať temnú oblohu a obrátil ďalekohľad na Airport Road. Zaregistroval tam prichádzajúce vozidlo. Bez svetiel stúpalo k dráhe na vrchole kopca. Opäť zapol vysielačku.

„Vozidlo na ceste,“ oznámil. „Bez svetiel.“

„Rozumiem,“ zareagoval Quigley.

Bola to štvorkolka. Prešla cez otvorenú bránu a vyrazila rovno na letiskovú plochu. Veľkou rýchlosťou sa dostala až celkom na koniec dráhy, tam sa obrátila a zacúvala do krovia. Až potom zapla svetlá – vlastné reflektory aj výkonné halogény navrchu ochranného rámu. Ožiarila tým prvú tretinu dráhy pre lietadlo, ktoré krúžilo nad ňou. Stilwell sa znova chopil vysielačky.

„Okej. Ideme podľa plánu,“ zavelil. „Na môj pokyn vyrazíte.“

„Rozumiem,“ zopakoval Alton Quigley.

Bola to Quigleyho prvá skúška. Na ostrov prišiel len pred dvoma mesiacmi a Stilwell ešte nevedel, či za niečo stojí. Veril však, že je správne spojiť ho s Ilsou Ramirezovou. Bola to jeho najspoľahlivejšia zástupkyňa. Pred dvoma rokmi by to rozhodne nepovedal, ale teraz, po rokoch pod jeho velením, sa zmenila na jeden z pilierov detašovaného pracoviska Úradu šerifa na Cataline.

Vrčanie jednomotorového lietadla zosilnelo a Stilwell vedel, že sa chystá na pristátie. Od napätého očakávania a predstavy možného nebezpečenstva sa mu zrýchlil tep.

Quigley a Ramirezová boli v SUV zaparkovanom v tme pri zadnej stene otvoreného hangára, kde ich zo vzduchu nebolo vidieť. Stilwell sedel v terénnej bugine s pevnou strechou pri sklade náradia. Nik iný tam nebol. Nemali čas dostať tam posily. Tip prišiel príliš neskoro, aby stihli prísť z pevniny. Musel si vystačiť s tými, ktorých má, a jedného nechať na stanici v Avalone pre prípad, že by anonymný tip slúžil len na odpútanie pozornosti od mesta.

Lietadlo znížilo obrátky a kleslo z čiernej oblohy na čiastočne osvetlenú dráhu. Pristálo hladko – malo skúseného pilota – a rolovalo k južnému okraju letiska. Štvorkolka za ním vyrazila z krovia a s naplno zapnutými svetlami ho nasledovala po ranveji.

„Ideme?“ opýtal sa Quigley cez vysielaciu.

Stilwell namrzene pokrútil hlavou. Quigley tak podľahol adrenalínu, až zabudol na plán, alebo sa ho rozhodol ignorovať.

„Nie,“ odpovedal mu. „Držte sa plánu, zástupca. Najprv musíme vidieť odovzdanie zásielky.“

S ďalekohľadom pri očiach sledoval, čo sa deje vo svetle štvorkolky na dráhe. Lietadlo sa obrátilo a pripravilo na vzlet. Pilot nevypol motor – zjavne chcel byť na zemi čo najkratšie.

Dvere kabíny sa otvorili a na plochu vypadla oranžová športová taška. Zo štvorkolky vystúpil ktosi v čiernej motokárskej prilbe s matným krytom. Obišiel stále sa krútiacu vrtuľu a pristúpil k lietadlu.

Len čo sa sklonil pod krídlo a vzal odtiaľ tašku, Stilwell zapol vysielaciu.

„Okej, ideme!“ zavelil. „Zablokujte lietadlo!“

Zošliapol pedál až na podlahu a jeho elektrická bugina vyrazila z úkrytu za sklados. Onedlho sa už rútil k svetlám na ploche. Videl, že aj SUV zástupcov vyrazilo z hangáru a zaplo majáky. Išlo stredom dráhy, takže lietadlo nemohlo odštartovať.

Muž v čiernej prilbe zahodil vak a šprintoval späť k štvorkolke. Potom urobil niečo, s čím Stilwell pri chvatnom plánovaní akcie nepočítal. Zišiel so štvorkolkou z dráhy do krovia na svahu.

Len čo sa vnoril do manzanitového krovia za hranou dráhy, vypol svetlá a zmizol v tme.

„Doriti!“ zahrešil Stilwell.

Šiel za ním so zapnutými reflektormi. Terén hneď za dráhou klesal a onedlho už jeho bugina poskakovala dolu štyridsaťstupňovým svahom. Štvorkolku pred sebou sledoval po zvuku motora a podľa prachu, ktorý za sebou vírila. V ostrej lavotočivej zákrute takmer stratil kontrolu nad vozidlom, lebo pravé koleso zapadlo do vyjazdenej koľaje. Instinktívne trhol volantom na opačnú stranu, no prehnal to, a kým zastal, šmyk ho obrátil o 180 stupňov. Keď sa potom znova pustil dolu svahom, vo svetle reflektorov videl prevrátenú štvorkolku hneď vedľa mohutného duba. Dupol na brzdu, šmykom zastal, vyskočil von a z puzdier na opasku vytasil zbraň aj baterku.

Oprel si ruku s pištoľou o druhú s baterkou a pristúpil k zadnej časti prevrátenej štvorkolky.

„Úrad šerifa!“ zvolal. „Zahod' zbraň a vyjdí s rukami nad hlavou!“

Reakcie sa nedočkal, a tak sa presunul ešte bližšie. Chápal, že baterka z neho robí ľahký terč. Vypol ju tesne predtým, ako obišiel vozidlo, a opäť ju zažal až vo chvíli, keď mieril na dvojicu sedadiel. Šofér bol preč.

Prebehol svetlom po hustom kroví, muža v motorkárskej prilbe však nenašiel. Vedel, že sám ho na svahu len tak nenájde. Ako tam stál, podráždený z vlastných krokov aj z toho, že mu ušiel podozrivý, začul stúpajúci rev motora a pochopil, že lietadlo sa rozbieha na štart. Prebehol naspäť k vozidlu a vytrhol z nabíjacieho slotu vysílačku.

„Quigley, čo sa to...“

Jeho hlas zanikol v rachote lietadla, ktoré preletelo len nejakých dvadsať metrov nad ním.

Z vysílačky sa nik neozýval.

„Quigley, Ramirezová, ohláste sa!“

Čakal. Stále nič.

Skočil za volant buginy a vyrazil s ňou hore svahom. Bol však strmý a kolesá sa prešmykovali na mäkkej hline. Stúpal len veľmi pomaly, kým sa napokon nedostal na asfalt dráhy. Videl na nej SUV s otvorenými dverami a zapnutými svetlami. Lúč reflektorov dopadal na dve telá na dráhe. Nehýbali sa.

2

Stilwell vedel, že najrýchlejšia záchranka príde z Pobrežnej stráže v losangeleskom prístave. Jej vrtuľník preletel cez záliv a pristál na catalinskom letisku dvadsaťdva minút po jeho telefonáte. Quigley bol mŕtvy, odstrelilo mu to zátylok, ale Ramirezová sa držala pri živote napriek ťažkej strate krvi pre strelu, ktorá sa šuchla o vrch nepriestrelnej vesty a trafila ju do krku. Stilwell jej držal na rane obväz z autolekárničky ešte aj vo chvíli, keď pristála bielo-červená helikoptéra a po ploche sa k nim rozbehol zdravotný tím.

Za necelých šesť minút ju stabilizovali a naložili do vrtuľníka. Stilwell sa pozeral, ako vzlieta a smeruje k pevnine. Potom obrátil zrak k mŕtvemu Quigleymu. Zabila ho strela, ktorá ho zasiahla do ľavého oka.

Bolo mu z toho na vracanie. Quigley mal rodinu. Už ho nikdy neuvidia.

Z myšlienok ho vytrhol prichádzajúci hovor. Volal mu kapitán Corum. Vravel, že aj so skupinou na vyšetrovanie vražd ide na leteckú základňu Úradu šerifa a do hodiny bude na ostrove.

„Ste v poriadku, seržant?“ opýtal sa.

„Ale áno,“ odvetil Stilwell.

„Čo sa tam, doriti, stalo?“

„To fakt neviem, pán kapitán.“

3

Len čo prevzali miesto činu technici z oddelenia vražd, odviedli Stilwella dolu na stanicu a dočasne umiestnili do vyšetrovne, kým neprídu detektívi a nezačnú ho vypočúvať. Vedel, že to nebude iba raz. Kým sa nič nedialo, prešiel si v duchu všetky detaily, na ktoré si vedel spomenúť, a zapísal ich do trhacieho bloku. Keďže jeden zástupca zomrel a druhá zástupkyňa utrpela ťažké poranenia, bolo jasné, že mu otrepú o hlavu každé rozhodnutie – dobré aj zlé – hore na letisku. Stále bol otrasený z hrôzy, ktorá sa tam udiala, no musel myslieť aj na seba. Mal právo vyžiadať si odborárskeho zástupcu, ktorý mu bude radiť v právnych veciach, rozhodol sa ho však nevyužiť a Corumovi pri príchode oznámil, že bude plne spolupracovať s vyšetrovateľmi.

Keď mal na žltom papieri všetky podrobnosti z posledných šiestich hodín, vstal a začal upratovať škatule rozhádzané po miestnosti. Keďže ju na pôvodný účel využívali len veľmi zriedka, stal sa z nej neoficiálny sklad strát a nálezov na ostrove. Boli tam škatule stratených mobilov, kabeliek, fotoaparátov, tri plné kufre, udice s navijakmi, tábornícke a potápačské vybavenie a ďalšie veci, čo na Cataline ostali po turistoch. Každé tri mesiace prikázal jednému zo zástupcov prejsť nahromadené veci a buď nájsť ich majiteľov, alebo ich venovať farnosti sv. Kataríny, ktorá organizovala štvrťročný charitatívny bazár na pomoc najchudobnejším rodinám ostrova. Pri upratovaní mohol zo seba dostať aspoň časť zbytočnej nervozity.

Kým z miesta činu prišiel prvý vyšetrovateľ, v miestnosti panoval dokonalý poriadok. Volal sa Ernie Simon. Stilwell ho poznal zo svojho predchádzajúceho zaradenia na oddelení vražd. Vedel, že je schopný, spravodlivý a k práci sa

stavia systematicky, takže má medzi kolegami povest korytnačky ako opaku zajaca.

„Ako to vyzerá s Ramirezovou?“ spýtal sa ho, len čo vošiel do miestnosti.

„Podľa posledných správ ešte dýcha,“ odvetil Simon. „Čo sú to za veci?“

„Straty a nálezy,“ vysvetlil mu Stilwell. „Zo skladu som dal urobiť nocľaháreň. Tie veci všade len prekážajú a potrebovali sme miesto, kde sa dá prespať.“

Simon sa posadil za stôl oproti nemu. Mal strapaté biele vlasy a bruško ako následok lásky k rýchlemu občerstveniu a vodke po práci. V ruke držal dosku na písanie s číslom listom papiera.

„Kapitán vraví, že si ochotný vypovedať,“ povedal. „Je to tak?“

„Áno,“ prikývol Stilwell. „Všetko, čo treba.“

„Na úvod by som chcel, aby si mi to celé vyrozprával. Potom zapneme nahrávanie a všetko povieš odznova. Tak to vždy najlepšie funguje.“

„Čo sa mňa týka, môžeš nahrávať aj od začiatku. Moja výpoveď sa nezmení.“

„Radšej to urobme po mojom a uvidíme, ako to pôjde.“

„Ako chceš.“

Simon vybral z vrečka miniatúrny diktafón a položil ho na stôl, no nezapol ho.

„Miestnosť má vlastný nahrávací systém,“ povedal mu Stilwell. „Ak chceš, môžem ho aktivovať.“

Simon jeho návrh ignoroval a pustil sa do vypočúvania.

„Poďme od začiatku,“ rozhodol. „Čím sa začala tá dnešná operácia?“

„Začala sa tým, že Quigley dostal tip od svojho UI na pevnine,“ odvetil seržant. „Ten chlap vedel, že momentálne pracuje na ostrove, a povedal mu, že dnes v noci sem letí zásielka – lietadlom z Mexicali. Chcéu ju vyložiť tu, kde nik nedáva pozor, a ráno odviezť trajektom na druhú stranu.“

„Na druhú stranu?“

„V ostrovnom slangu sa tak hovorí pevnine.“

„A ten utajený informátor... Povedal vám Quigley jeho meno?“

„Keby to urobil, už by nebol utajený. Vrael, že je to sto-percentný zdroj. Všetky jeho tipy boli vždy presné.“

„Poznal ho, ešte keď robil na protidrogovom?“

„Aspoň tak vrael. Už ste to oznámili rodine?“

„To sa rieši... na druhej strane.“

„Mal ženu a deti.“

„Počul som. Kedy sem zástupcu Quigleyho prevelili?“

„Pred vyše dvoma mesiacmi.“

„A tento UI mu len tak zavolá, že sem smeruje lietadlo, ktoré má pristáť na ostrove, kde Quigley momentálne pôsobí? Nepripadá vám to trochu podozrivé?“

„Možno.“

„Viete, prečo ho k vám prevelili?“

„Viem iba to, čo mi sám povedal. Mám prístup k základným osobným spisom, ale nie k disciplinárnym.“

Stilwell ani nemusel dodať, že detašované pracovisko na Cataline je miestom, kam sa presúvajú ľudia, ktorí z nejakého dôvodu prekážajú veleniu. Posielalo sa tam za trest a všetci v LASD to vedeli. Ak vás prevelili na Catalinu, tak ste museli niečo vážne pokašľať. Aj on sám sa tam preto dostal.

„A čo vám povedal?“ chcel vedieť Simon.

„Vraj je to preto, lebo pri záťahu v akomsi nočnom klube v Západnom Hollywoode zbalil chlapa, čo tam na záchode predával koks, a ukázalo sa, že to bol šerifov synovec. Či je to pravda alebo nie, to neviem.“

„Ten príbeh je možno pravdivý, ale nebol to dôvod na jeho odchod z protidrogového.“

Na to Stilwell nepovedal vôbec nič. Dúfal, že svojím mlčaním prinúti Simona, aby mu prezradil viac, no nevyšlo mu to.

„Takže ste dostali tip,“ zhrnul to Simon. „Prišiel na poslednú chvíľu a nebol čas zohnať na to niekoho z protidrogového. Ostali ste na tom len s Quigleym a Ramirezovou.“

„Áno,“ prisvedčil Stilwell. „Quigley vrael, že ten UI sa nikdy nemýli, ale čo znamená pre mňa? Nič. Preto som nechal jedného zástupcu aj na stanici. Pre prípad, že by to celé bola len dymová clona.“

„Myslíte na odpútanie pozornosti? Aby ste boli všetci hore na kopci a páchatel zatiaľ zaútočí dolu v meste?“

„Presne tak.“

„Veľmi šikovné.“

„Štandardný postup.“

„Možno, ale stále je to dobrý ťah. Kedy prišiel ten tip?“

„Zástupcovia u nás ťahajú dvanástky a zmeny sa striedajú vždy o šiestej. Quigley robil tri dni v kuse a potom mal štyri dni voľno. Prespával v našej nocľahárni, lebo si myslel, že tu nebude dlho, a rodina zapustila korene na pevnine – v Gardene mali dom, školy a tak ďalej. Už mal po šichte, ale ostal na stanici, lebo asi nemal kam ísť. Potom mu zavolať ten jeho UI a on s tým za mnou prišiel desať minút pred pol ôsmou. Zapísal som si to. Jeho zdroj nevedel, kedy lietadlo pristane, ale vraj už je vo vzduchu.“

„Z Mexicali je to... Koľko? Tri hodiny?“

„Asi záleží od stroja a trasy letu. V lietadlách sa nevyznám, ale toto malo jednu vrtuľu, krídlo nad trupom a modrý pás na boku. Nemalo registračné číslo. Podľa zvuku priletelo zo západu. Asi sa držalo mimo dvadsaťkilometrovej zóny, až kým nebolo na našej úrovni.“

„Volali ste na ten tip aj protidrogové oddelenie?“

„Volal. Včera v noci mali záťah kdesi v Comptone. Vraveli, že nemôžu nikoho uvoľniť, ale ráno sa na to pozerú. Dovtedy by už bolo neskoro, a tak som povedal Quigleymu, nech sa prezlečí do pracovného a stiahol som Ramirezovú z druhej zmeny, aby sme tam boli aspoň traja.“

„Čo sa potom stalo?“

Stilwell mu s pomocou bloku s poznámkami detailne vyrozprával všetko dianie hore na letisku.

4

Vo vyšetrovni strávil celé štyri hodiny opakovaním svojej výpovede Simonovi a potom aj pred ďalšími dvoma vyšetrovateľmi z jeho tímu. Kým dorazil kapitán Corum, miestnosť bez okien smrdela zlým dychom a pachom spotených tiel. Nechal za sebou otvorené dvere.

„Trocha tu vyvetrajme,“ povedal. „Čo je zase toto?“

Rovnako ako Simon, aj on sa pozeral na zbierku naskladaných škatúl a ďalších vecí pri stene. Bol vysoký, štíhly, oblečený ako vždy do uhl'ovočierneho obleku, ktorý mu ladil s neprirodzené čiernymi vlasmi. Ako zvyčajne, aj teraz jeho imidž dopĺňala biela košeľa a farebná kravata. Mal okolo päťdesiatpäť rokov a dvojfarebnú tvár – od očí nadol silne opálenú, no čelo chránené čiapkou biele ako perleť. Takmer všetky víkendy trávil na golfovom ihrisku.

„Straty a nálezy,“ odvetil Stilwell.

„Ste si istý, že tu nemáte aj nejakú zdochlinu?“ chcel vedieť Corum.

„Možno. Už môžem ísť?“

„Môžete. Nateraz. Kým sa to však neujasní, nepôjdete do terénu. Ostanete na stanici.“

„A budem si tu len tak krútiť mlynček?“

„Viete, ako to funguje. Dajte nám pár dní na zostavenie správy pre šéfa.“

Stilwell vedel, že rozhodnutie o disciplinárnych krokoch po takejto udalosti musí podpísať volený šerif.

„Hodia to mňa, pán kapitán?“ opýtal sa.

„Na vás nie,“ odpovedal Corum. „Pokiaľ vieme, zástupcovia poriadne neskontrolovali lietadlo. Na palube bol okrem pilota ešte niekto a oni mu umožnili strieľať.“

Stilwell neprikývol, aj keď si myslel to isté.

„Fakt ste tú strelbu nepočuli?“ opýtal sa Corum.

Stilwell sa na moment zarazil. Nechce kapitán naznačiť, aby zmenil výpoveď?

„Nie,“ odvetil napokon. „Ako som však už hovoril všetkým ostatným, prenasledoval som benzínovú štvorkolku a nachádzal som sa pod svahom. Nie som si istý, či som tam vôbec niečo počul.“

„Ja len, že ak použili tlmič...“

„Prečo by si niekto bral tlmič na odovzdanie zásielky?“

Na to už Corum nepovedal nič. Stilwell zmenil tému.

„A čo ten chlap, ktorého som naháňal?“ spýtal sa. „Zrejme je ešte na ostrove. Mal by som po ňom pátrať.“

„Nič také, Stil,“ zavrhol to kapitán rázne. „Pekne ostanete bokom.“

„Takže ho nik nehľadá?“

„Hľadáme ho. Akurát momentálne nemáme dosť ľudí. Ráno dáme ľuďom preveriť všetkých, čo vystupujú z lodí v Long Beach a San Pedre.“

Stilwell sa nad tým zamyslel a potom si povedal, že to radšej nebude kritizovať. Opäť zmenil tému.

„Hovorili ste s Quigleyho ženou?“

„Ja nie,“ pripustil Corum. „Oznamovanie rodine majú na starosti Ahearn a Sampedro.“

„No super. Takže na tom pracujú aj oni?“

„Nie. Iba som potreboval niekoho, kto to oznámi rodine. Viem o vás dosť, aby som vás držal od seba.“

„Ďakujem.“

Stilwell sa s Ahearnom neznášal už od času, keď pracoval na oddelení vražd. Práve kvôli vzájomnej antipatii skončil na Cataline. Vlni sa to ešte zhoršilo, keď museli obaja vyšetrovať vraždu na ostrove.

„Vystopovali už tú štvorkolku?“ opýtal sa.

„Áno,“ odpovedal kapitán. „Jej krádež nahlásili už včera – skôr ako sa to zomlelo hore na letisku.“

„Ku mne sa nič také nedostalo.“

„Nahlásili to, keď ste už čakali na kopci. Majiteľ to oznámil telefonicky a zástupca, ktorého ste nechali na stanici... ako sa volá?“

„O'Connor.“

„O'Connor to šiel spísať na miesto činu.“

Stilwell iba mlčky prikývol. Vedel, že sa k tej správe dostane a na ďalšie podrobnosti sa môže spýtať priamo O'Connora. Corum akoby mu čítal myšlienky.

„Viem, na čo myslíte, Stil,“ povedal. „Ale k tomuto sa nesmiete ani priblížiť. Ste svedok, nie vyšetrovateľ. Jasné?“

„Áno,“ prisvedčil Stilwell. „Jasné.“

„Dobre. Teraz sa porozprávajme o médiách. Všetky otázky smerujte na mňa alebo na mediálne oddelenie. Nechcem vidieť vaše meno v žiadnych novinách vrátane toho plátka, čo vydávajú rovno tu na Cataline. *Comprende?*“

„*Comprendo*. Ale čo s novinármi z pevniny, keď sem do toho prídu vráť?“

„Nechajte ich, nech si robia svoju robotu, ale nepomáhajte im a nehovorte s nimi. Ako som vravel, všetky žiadosti z médií treba smerovať na pevninu.“

„Rozumiem.“

„Ešte jedna posledná vec – máte v tej vašej nocľahárni miesto pre Simona? Letíme naspäť, ale on tu ešte musí ostať a prezrieť miesto činu za denného svetla.“ Corum sa pozrel na hodinky. „Dovtedy má ešte pár hodín,“ dodal. „Ak sa preňho nájde miesto, poviem mu, že si môže trochu zdriemnuť.“

„Máme miesto,“ uistil ho seržant.

„Dobre. Takže my ostatní odchádzame a vy sa môžete vrátiť domov.“

„Okej.“

Corum kývol hlavou na stenu s nájdenými vecami.

„Kým musíte robiť len na stanici, tak by ste tu mohli trochu upratať,“ povedal. „Nech to vyzerá profesionálnejšie.“

„Dobrý nápad,“ súhlasil Stilwell.

5

Keď kapitán aj všetci ostatní odleteli späť na pevninu, Stilwell ukázal Simonovi nocľaháreň a skrinku s čistými obliečkami, dekami a vankúšmi. Ustlať si tam musel každý sám. Potom šiel k stolu pre zástupcov v službe a našiel na ňom kópiu O'Connorovej správy o krádeži štvorkolky v noci pred streľbou.

Krádež nahlásil akýsi Art Sellers, ktorý O'Connorovi povedal, že štvorkolku mu ukradli spred domu na Clarissa Avenue. Stilwell po dvoch rokoch pôsobenia na ostrove poznal veľa miestnych, najmä tých z Avalonu. Na Catalinu každý rok zavíta vyše milióna ľudí, no má len necelých šesťtisíc obyvateľov a on ako jediný miestny detektív sa z nich snažil poznať čo najviac. Meno Art Sellers mu nič nehovorilo, no vedel, že Clarissa Avenue je ulica stálych a dávnych obyvateľov, často aj viacgeneračných rodín v sto rokov starých domoch postavených nahusto ako zuby v dokonalom úsmeve. Zdalo sa mu, že na takejto ulici by niekto predsa mal zaregistrovať, keď tam spred domu kradnú motorovú štvorkolku.

Sellers povedal O'Connorovi, že štvorkolku má asi dva roky a kľúč zvyčajne necháva v zapalovaní, lebo sa nikdy nebál, že by ju ukradli. Robili to mnohí obyvatelia ostrova, ktorí sa snažili držať presvedčenia, že na Cataline žiadna kriminalita nehrozí, lebo od neduhov spoločnosti ju delí viac ako tridsaťpäť kilometrov oceána. Sellersa aj ďalších čaká kruté prebudenie, keď sa dozvedia o vražde zástupcu šerifa.

Spomínaná štvorkolka bola ešte vždy prevrátená na kopci pod letiskom. Špecialista na zaistovanie stôp, ktorý prišiel spolu s tímom, ju síce už prezrel, no dostať ju odtiaľ sa dalo až

za denného svetla. Nenašli sa na nej žiadne odtlačky ani iné použiteľné stopy. Ten chlap v prilbe mal zjavne aj rukavice.

Pred odchodom si ešte z nabíjačky na stene zobral vysielacčku a zavolať službukonajúcemu zástupcovi, ktorý bol práve na hliadke, že ide domov a v nocľahárni bude spať detektív z mesta.

„Rozumiem,“ zareagoval O’Connor.

Vyšiel zo stanice, poriadne zamkol dvere a odviezol sa krytou buginou domov na kopec. Tash nechala dvere odomknuté, aj keď ju za rok spoločného života opakovane prosil, aby na noc zamykala. Našiel ju v spálni – tvrdo spala a chrápala. Nebolo to zase až také hrozné, on však vedel, že pri tom nezaspí. Vzal si vankúš a utiahol sa s ním na gauč v obývačke. Bolo tesne po štvrtrej a na stanicu sa mal vrátiť skoro ráno. Nastavil si na mobile budík na dve hodiny a zaspal pár minút po tom, čo si ľahol. Bol príliš unavený, aby sa mu niečo snívalo.

Ráno vstal skôr ako Tash a stihol sa osprchovať, oholiť aj obliecť bez toho, aby ju zobudil. Kým odišiel, chvíľu sa na ňu ticho pozeral. Bolo mu jasné, že našiel to pravé a nechce nikdy odísť. Ani to však nedokázalo potlačiť temnú predtuchu, ktorá ho trápila v posledných mesiacoch. Mal pocit, že do jeho ostrovnej idyly sa chystá vtrhnúť niečo zlé. Nevedel, čo to bude, no hovoril tomu „des“, keď to raz do mesiaca opisoval svojej terapeutke na pevnine. Práve preto tak naliehal, aby Tash zamykala.

Na úvod sa zastavil na stanici, chcel si vziať plne nabitú vysielacčku a skontrolovať Simona. To druhé sa nedalo, lebo v nocľahárni nik nebol. Simon už zrejme odišiel na letisko prezrieť miesto činu za denného svetla. Pozrel sa do denníka autoparku a zistil, že si požičal služobné SUV.

Zo stanice šiel pešo na prístavisko trajektov, kde ľudia čakali na loď do Long Beach s odchodom o 7.50. Bola to prvá ranná a ďalšia mala odplávať až o desiatej. Vravel si, že ak sa ten chlap v čiernej motorkárskej prilbe snaží dostať z ostrova, vyberie si hneď prvý spoj.

Mal na sebe zelené nohavice s množstvom vreciek a čiernu polokošeľu s nápisom LASD na vrecku. Prezrádzali ho aj odznak a zbraň na opasku. Kráčať pozdĺž radu čakajúcich a pozeral sa, či pri pohľade na muža zákona niekto nezernovózne.

Nik sa však pred ním nemykol ani nedal na útek. Nevidel nikoho, kto by mal so sebou čiernu motocyklovú prilbu s čelným krytom. To by bolo asi príliš ľahké.

Presunul sa k okienku kancelárie *Catalina Express* a za sklom uvidel známu tvár. Lindsey Fordhamovú si pripravoval za informátorku už od chvíle, keď ho prevelili na ostrov. Požiadal ju o zoznam cestujúcich lode o 7.50 a ona mu ho posunula cez okienko.

„Máme vypredané. Ak chceš, môžem ti dať aj čakací zoznam,“ povedala.

„Jasné,“ prikývol. „Najprv sa pozriem na toto.“

Odstúpil od okienka a pozrel sa na zoznam. Boli v ňom mená cestujúcich, ktorí si vopred kúpili lístok na trajekt o 7.50. Ranné spoje na pevninu sa často vypredali, takže bolo lepšie kúpiť si lodný lístok oveľa skôr. Prebehol prstom po stĺpci mien. Ani jedno mu nič nehovorilo.

Vrátil zoznam Fordhamovej a požiadal o súpis čakateľov. Bolo v ňom sedem mien s číslami na mobil. Pravdepodobne išlo o nových návštevníkov, ktorí nevedeli, ako to chodí s prvým trajektom, a teraz sa snažili dostať domov. Pri každom mene bolo aj znamienko plus a počet sedadiel, o ktoré má dotýčný záujem. Iba jeden človek cestoval sám: akýsi Kalas.

Aj tento zoznam vrátil Fordhamovej.

„Lindsey, ten sólo chlap, Kalas...“ nadhodil. „To je krstné meno alebo priezvisko?“

„Ja fakt neviem, Stil,“ odvetila. „Je mi ľúto.“

„V pohode. Nepamätáš sa, či bol biely, čierny, či nemal nejaký prízvuk?“

„Rozhodne Hispánec. Mal silný prízvuk.“

„Nevieš, kde je?“

Naklonila sa ku sklu, aby lepšie videla na čakáreň pod holým nebom. Na lavičkách tam sedelo niekoľko ľudí a ďalší sa premieľali medzi stánkami so suvenírmi, ktoré sa práve otvárali pre tých, čo chcú nejaký tesne pred odchodom.

„Nevidím ho,“ oznámila. „Mám mu zavolať?“

Nad tým sa Stilwell musel na moment zamyslieť. Konfrontáciu toho Kalasa nemohol založiť na ničom okrem svojho inštinktu.

„Je štvrtý v poradí,“ povedal. „Myslíš, že sa ešte dostane na loď?“

„Asi áno,“ odvetila Fordhamová. „Zvyčajne sa nedostaví takých desať až pätnásť ľudí.“

„Aj tá o desiatej je už vypredaná?“

„Ešte nie.“

„Čo keby som ti povedal, že nechcem, aby odišiel prvou?“

„To nie je problém, Stil. Určite na to máš svoje dôvody.“

„Okej. Zavolaj mu, nech príde k okienku. Keď to urobí, nehovor mu o mne. Povedz mu, že na prvú loď sa už nedostane. Potom to už prevezmem ja.“

„Ale prečo by som mu to nepovedala rovno po telefóne a chcela od neho, aby sa vrátil k pokladni?“

„Povedz mu, že sa vypredáva aj loď o desiatej, takže by si na ňu mal čím skôr kúpiť lístok.“

„Dobre. To by šlo.“

„Okej, a keď tu bude, povedz mu, že do zoznamu potrebuješ celé meno – že mu bez toho nemôžeš predať lístok.“

„Jasné. To je vlastne aj naše interné pravidlo.“

Odišiel od pokladnice a schoval sa za kiosk so suvenírmi. Sledoval dianie pri okienku – keď mu zazvonil mobil, prijal ho bez toho, aby sa naň pozrel. Bola to Tash.

„Chvalabohu!“ zvolala, len čo počula jeho hlas. „Včera si neprišiel domov a práve som videla správy. Si v poriadku?“

„Som. Bol to Quigley.“

Tipoval, že meno mŕtveho zástupcu ešte neoznámili, a preto Tash spanikárila.

„Ach, nie!“ vzdychla si. „Čo sa stalo?“

„Vlastne to ešte poriadne nevieme,“ povedal jej. „Naháňal som jedného dolu kopcom a nevidel som, čo sa dialo hore na ploche. Strelili tam však Quigleyho aj Ramirezovú.“

„Ilsu? Je v poriadku?“

„Ani to nateraz neviem. Pobrežná stráž s ňou odletela do nemocnice a na príjme bola stabilizovaná. Potom som už o nej nepočul.“

„Keď som videla, že si nebol doma, napadlo mi, že si to ty.“

Snažila sa udržať pod kontrolou strach aj pocit úľavy. Stilwell to počul v jej hlase. Možno tam bolo aj trochu hnevu.

„Som v poriadku, Tash. Fakt. A je mi to ľúto. Mal som ti zavolať, ale v skutočnosti som včera bol doma. Len pár hodín a spal som na gauči, aby som ťa nezobudil.“

„Alebo skôr preto, lebo som chrápala.“

„Ani nie. Včera to nebolo až také zlé.“

„Klamanie ti nejde, Stil.“

Do oka mu padol muž, čo pristúpil k okienku. Mal tmavé okuliare a klobúk so širokou strieškou. Bol to neveľký štíhly Hispánec. Stilwell spomínal na muža, čo včera v noci zoskočil zo štvorkolky po tašku na ploche. Aj ten mal takúto postavu. Zhodovali sa aj jeho čierne džínsy a zaprášené čizmy.

Nemal kufor, iba ruksak. Stilwellovi to prezradilo, že prišiel na ostrov len nakrátko. Ruksak bol vypučený a visel mu na pleci, akoby v ňom bolo niečo ťažké a neforemné.

Sledoval, ako ten chlap posúva do okienka hotovosť. Kupoval si lístok.

„Asi máš pravdu,“ povedal Tash. „Ale počuj, mám tu niečo rozrobené a musím ísť. Zavoláme si, keď budem vedieť viac, dobre?“

„Jasné,“ súhlasila. „Aj tak sa už chystám do roboty.“

Tash Danová bola dočasnou veliteľkou prístavu Avalon. Povýšili ju po odstúpení jej predchodcu. Dúfala, že to miesto dostane natrvalo, no konkurovali jej uchádzači z jachtárskych centier na druhej strane.

Rozlúčili sa a Stilwell sledoval, ako sa muž pri pokladnici obracia a odchádza naspäť do mesta. Trocha kríval – možno od zranenia, ktoré utrážil pri havárii štvorkolky na svahu pod letiskom.

Náhľivo prešiel k okienku.

„To bol Kalas?“ opýtal sa.

„Áno. Gonzalo Kalas.“

Posunula k nemu zoznam a ukázala prstom na meno.

„Vidím,“ potvrdil Stilwell. „Vďaka.“

„Som rada, že sa ti nič nestalo, Stil,“ povedala mu Fordhamová. „Počula som, čo sa dialo hore na letisku. Hrozné čosi!“

„Veru tak. Ešte raz vďaka.“

Odstúpil od pokladnice, našiel pohľadom Kalasa a vykročil za ním. Uvedomoval si, že odznak a zbraň ho jasne označujú za policajta. Preto si držal riadny odstup, aj keď sa mólo zaplnilo ľuďmi, čo práve vystúpili z prvého trajektu. Z tridsiatich metrov sledoval, ako Kalas schádza z móla a obracia sa ku Crescent Avenue. Takto skoro ešte nebolo otvorených veľa obchodov a reštaurácií. Kalas si zdvihol k uchu mobil, no nebolo jasné, či niekomu volá alebo prijíma hovor.

Nečakane odbočil na Catalina Avenue. Kým sa Stilwell dostal na roh, stihol akurát zazrieť, ako vchádza do Original Jack's Country Kitchen, kde sa podávali raňajky.

Stilwell prešiel cez ulicu a schoval sa vo výklenku s dverami zavretého obchodu. Z vrečka si zložil vysielacčku a zavolať na stanicu.

„Avalon jeden volá základňu!“

„Hovorte, Avalon jeden.“ Bola to Mercy, manažérka detašovaného pracoviska. Stanica mala vlastný kanál a Mercy stál na stole fixný mikrofón.

„Je tam náš návštevník z druhej strany?“

„Nie. Dnes som ho ešte nevidela.“

„Rozumiem.“

Vytiahol z vrečka mobil. Simonovo číslo v ňom mal ešte z čias, keď aj on pracoval na vraždách. Len čo prijal hovor, bolo jasné, že sedí v aute.

„Už si odišiel z letiska?“ opýtal sa Stilwell.

„Práve odtiaľ idem,“ odvetil Simon.

„Kam máš namierené?“

„Chystal som sa vypočuť majiteľa tej ukradnutej štvorkolky. Chceš tam ísť so mnou?“

Stilwell uvažoval, či Simon vie, že ho prevelili na administratívnu prácu.

„Iste, pôjdem,“ odvetil. „Ale predtým ešte sledujem chlapa, ktorý mohol včera v noci šoférovať tú štvorkolku.“

„Prečo si myslíš, že je to on? Do tváre si mu nevidel.“

„Pravda, ale má správnu postavu aj čížmy. Okrem toho sa snaží dostať z ostrova.“

„Idem za tebou. Kde si?“